

РЕШЕНИЕ

№ 6363

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калин Куманов

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Серафимова

Камелия Стоянова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7073** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл.63, ал.1, пр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 64332 от 11.03.2020 г., постановено по НАХД № 12245/2019 г., Софийският районен съд е отменил Наказателно постановление № 19-513-07-30026/17.05.2019 г., издадено от Началника на 07 РУ-СДВР, с което на Я. Д. Т. от [населено място],[жк], ул."3-ти май" №3, ет.2, ап.6, ЕГН: [ЕГН], е наложена глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.64 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Недоволен от така постановеното решение е останал административно-наказващият орган, който с касационна жалба, подадена в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, чрез юк.П., обжалва същото. В жалбата се твърди, че съдебният акт е неправилен и необоснован. От настоящия Съд се иска да отмени касираното решение и да потвърди оспореното постановление. В с.з. касаторът не изпраща представител, но чрез юк.П. е представил писмени бележки, в които поддържа жалбата, развива подробни съображения в подкрепа на искането си за отмяна на съдебния акт и претендира присъждане на разноски.

Ответникът по касация – Я. Д. Т. – не е изразил становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за основателна и

моли за отмяна решението на СРС.

Административен съд-София град, като провери законосъобразността на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното НП.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с жалба против Наказателно постановление № 19-513-07-30026/17.05.2019 г. на Началника на 07 РУ-СДВР, с което на основание чл.257, ал.1 ЗМВР на Я. Д. Т. е наложена глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.64 от същия закон. Същото е издадено въз основа на въз основа на АУАН № 793582/14.04.2019 г., съставен от полицейски орган при ОСПСОВОР-СДВР. Обективирани в акта констатации се свеждат до това, че на 14.04.2019 г. в [населено място] на кръстовището на [улица]и [улица]ответницата по касация не е изпълнила полицейско разпореждане да не подканва протестиращите да навлизат на пътното платно и да не затруднява придвижването на ППС в кръстовището. Така описаното деяние е квалифицирано от актосъставителя по чл.64 ЗМВР.

Процесната глоба е наложена при тази фактическа обстановка, която е възприета от наказващия орган, на основание чл.257, ал.1 ЗМВР.

С касираното решение СРС е отменил наказателното постановление, като е приел, че при издаването му е допуснато особено съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в непосочване на конкретната правна норма, нарушена от административно-привлеченото лице, с което административнонаказателното обвинение е неясно. Съдът е изтъкнал, че това е довело до ограничаване правото на защита на лицето, сочено за нарушител.

Съдебното решение е правилно.

Когато не са спазени нормативните изисквания за излагане в наказателното постановление на правното основание, от което следва постановения от наказващия орган резултат, е налице акт, постановен в съществено нарушение на закона. Изискването за пълна и точна правна квалификация на нарушението в НП е една от гаранциите за законосъобразност на същото, които законът е установил за защитата на правата и интересите на лицата - страни в административнонаказателното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки. С посочване на правната квалификация се довеждат до знанието на адресата съображенията, по които административнонаказващият орган е пристъпил към налагане на конкретната административна санкция. Това подпомага лицето, чиято юридическа отговорност е ангажирана, да организира защитата си. От друга страна посочването на правната квалификация улеснява и прави възможен контрола за законосъобразност на акта, упражняван при обжалването му пред съда, допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения. Значението на изискването за пълно и точно посочване на нарушените правни норми според ЗАНН е такова, че непълнотата или неточността му съставлява съществено нарушение на закона и е основание за отмяна на издаденото постановление.

В разглежданото НП деянието е квалифицирано първо от актосъставителя, а след това и от наказващия орган по чл.64 ЗМВР, като не е посочено коя от всичките алинеи на нормата е нарушила Т.. С основание Съдът е изтъкнал, че след като не е посочено

конкретното правило за поведение, нарушено от административно-привлеченото лице, то административнонаказателното обвинение е неясно.

Непълното и неточно изписване на такъв основен реквизит по чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН е достатъчно да обуслови незаконосъобразност на наказателното постановление само на това основание. Като не е спазено горното изискване, сериозно е накърнено правото на защита на административнонаказаното лице.

Касационният жалбоподател твърди, че данните по преписката сочат неизпълнение на правилото по чл.64, ал.2 ЗМВР, обаче е недопустимо правната квалификация да се прецизира за пръв път в съдебното производство.

За пълнота на изложението касационният съд отчита, че при негова доказателствена тежест наказващият орган не е обосновал най-съществената предпоставка за носене на административнонаказателната отговорност – вид и начин на подаване на неизпълненото полицейско разпореждане. В НП е посочено, че Т. не е изпълнила законно подадено разпореждане, като не е конкретизирано по какъв начин е подадено то. Свидетелските показания по отношение на този въпрос също не са еднозначни. Пред СРС ответникът и настоящ касатор е твърдял, че е налице писмено полицейско разпореждане, но такова не е представено нито с АН преписка, нито към касационната жалба.

Като е отменил обжалваното пред него постановление, районният съд е постановил правилен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 64332 от 11.03.2020 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 12245/2019 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.